

THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.



FERDINANDO FREGA

DIE LABRADOR VAN CINCINNATI

Almal het gelag. Die hond nie.

The P&G Saga · 18

Daar was nog altyd 'n sosiale reël wat dieselfde ding sê: mense lag by begrafnisse en huil by troues. Vir die meeste het dit 'n glimlag binne-in 'n gedagte gelaat; maar dié wat daaroor nagedink het, dié wat geglo het hulle is die meerderheid, het volgehou dit is nie waar nie.

Dit was soos om vyf maande gelede vir die hele wêreld te sê dat ek met net \$70 per maand die hele web sou klim, tot heel bo in die multinasionales se eie soektogte – sonder geld, sonder advertensies, sonder SEO – en die meeste mense sou die nuus as 'n grap opgeneem het, met 'n glimlag, en net die ironiese kant raakgesien het. Niemand het gedink dit kon bewys wees nie, of dat die ironie net gewoon het in die daad van die een wat dit reggekry het.

Maar vandag was 'n spesiale dag: my pa se verjaardag. Vroeg in die oggend, sonder om hom te waarsku, het ek hom gaan besoek in sy ewige woning: die begraafplaas.

Die ontmoeting was 'n mengsel van trane en glimlagte, maar op die ou end het ek hom op my manier gevier, binne-in hierdie storie, om hom te verras – die ding wat ek die beste gedoen het, en die ding waarvoor hy mal was.

Toe ek by die huis kom, het ek my vrou huilend gekry. Ek het gedink sy deel saam met my in die emosie van die dag. Sy het nie. Sy was gebroke oor ons hond, 'n tienjarige Amerikaanse labrador, nou al 'n ou seun, wat drie dae lank geweier het om te eet, en sy kon nie 'n oplossing kry nie.

Selfs die besoek van die hondedokter – ek het hom nooit tot veearts bevorder nie – het in die gewone nagmerrie van menslike geneeskunde verander: 'n betaalde besoek, voorskrifte, laboratoriumtoetse, en hy met sy blink nuwe motor terwyl ek daar gestaan en bewonder het hoe slim hy is.

Toe het ek die probleem ondersoek en die oorsaak gevind. My vrou het die handelsmerk verander van die hondekos waarop hy grootgeword het: 'n reusagtige sak van 10 kilogram, ryk aan vitamienes en oral geadverteer, gemaak deur 'n maatskappy wat ek baie goed geken het, vir die beskeie som van \$25.

Elisabetta, my vrou, het 'n nuwe handelsmerk probeer wat minder gekos het, met 'n Amerikaanse labradortee op die sak, en sy het gedink dit sal hom wen. Dit het nie. Hy wou daardie handelsmerk hê, en net daardie handelsmerk.

My vrou het gedink ek trek haar been, maar toe ek 'n handvol van die nuwe kos neem en dit in die ou sak sit, het hy begin eet – en toe reg ná die eerste mondvul opgehou en na my gekyk, asof hy wou sê ek sal hom nooit kan kul nie.

Ek het soos 'n mal mens oor die hele situasie gelag, my vrou het gehuil omdat sy gedink het die hond gaan dood, en my dogter, vasgevang in die middel, het vir ons gesê ons is albei idiote.

Ek het die hond aan die leiband gevat en ons het gaan stap, tot by die venster van 'n troeteldierkoswinkel. Daar, reg op vertoon, was sy handelsmerk. Hy het geen geheim daarvan gemaak nie: stert wat swaai, blaffend, het hy vir my gesê dit is wat hy wil hê.

Ek het gaan staan om aan hom te verduidelik dat ons deur moeilike tye gaan, dat die handelsmerk waarvoor hy so lief is die voorwerp van een van my klimtogte was, en dat ek hom miskien eendag as direkteur van daardie afdeling sou laat aanstel – maar vir eers sou hy die situasie moes aanvaar.

Hy was 'n hond, ja, en daaroor kan ons almal saamstem. Maar hy het een voordeel gehad: hy was Amerikaans, en dit het hom 'n voorsprong gegee bo elke ander hond in die wêreld.

Ons het teruggegaan huis toe en hy het begin eet, en my vrou, wat dood was van nuuskierigheid, wou weet wat gebeur het.

Ek het vir haar gesê dat ek hom belowe het dat hy die PET&FOOD-afdeling van 'n multinasionale maatskappy in Cincinnati sal bestuur, en hy het my geglo – want wanneer iemand met die naam Frega iets sê, moet jy liever jou ore spits en altyd aanneem dat dit waar kan word.

Ferdinando